

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சை, கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

துணர்
க

சீமுக, ஆடி.

மலர்
ச

பாவினம்.

வித்துவான். G. தேவநேசன்.

வடமொழிக்குந் தென்மொழிக்குமுள்ள இயைபுபற்றிய திரிபுணர்ச்சிகளுள், பிற்காலத் தமிழ் நூல்களிற் பெருவழக் கான பாவினங்கள் வடமொழியாப்பு வழிப்பட்டனவென்பது மொன்றும். அது எத்துணை உண்மையென சண்டாராய்வாம்:-

துறை தாழிசை விருத்தமென்னும் மூவகைப் பாவினங் களுள் விருத்தமொன்றே வடமொழிப் பெயரால் வழங்குவ தாகும். அதுஉம் பெயரான்மட்டும் வடமொழியேயன்றி யாப்பானன்று. மூவகைப் பாவினங்களுள் துறை தாழிசை பென்னுமிரண்டுத் தமிழாவிருக்க ஏனையொன்றுமட்டும் வட மொழியாவிருத்தல் எங்கனம்? ஏனையொழிகட்கெல்லாமில்லாத பரந்த யாப்பிலக்கணம் தமிழிலிருக்கவும் வடமொழி யாப்பை வேண்டிற்றென்னல் விந்தையினும் விந்தையே! “வேண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணமும் இன்றோன்ன பிறவும் வட மொழியிற் பெறப்படாமையானும்” என்றார் சிவஞான முனிவ ரரும். அங்கில யாப்புப் பலவகைப் பாக்கூறுமேனும் தமிழ் போல அத்துணைப் பரந்தி பட்டதன்று.

ஒரு மொழியானது காலஞ் செல்லச்செல்ல, அவ்வக் காலத்து மக்கள் இயல்பிற்கும் அறிவிற்கு மேற்றவாறு இலக்கியத்தினும் இலக்கணத்தினும் திரிதல் இயல்பே. அங்ஙனம் தமிழ்யாப்பும் சங்ககாலத்திற் பாவாயிருந்து பிற்காலத்திற் பாவினமாகத் திரிந்தது.

எல்லாப் பாவினங்களும் கவிப்பாவினின்றே தோன்றிய வாகும். வெண்பா, ஆசிரியப்பாவென்னும்பிரண்டும் பெரும்பாலும் வரம்பிறவாதன. வஞ்சிப்பாவும் மருட்பாவும் கலப்புப் பாக்களேனும் அவையும் அவற்றுக் கோதியவாறு ஒருவகை வரம்பு பட்டனவே. ஆனால் கவிப்பாவோ ஓர் கட்டினி எல்லா வடியானும் எல்லா வோசையானும் பற்பல வுறுப்புப்பெற்று வரம்பிகந்து வருவதாகும். அதனுள்ளும் கொச்சகக் கலியோ ஏனைக்கலிகட்குரிய சீரும் எல்லையும் இகந்து,

“தரவின்றாகித் தாழிசை பெற்றும்
தாழிசை யின்றிக் தரவுடைத் தாகியும்
எண்ணிடை யிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்
அடக்கியல் இன்றி அடிகிமிர்ந் தொழுகியும்
யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது”

ஆயும் “தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்தும்
ஐஞ்சீர் அடுக்கியும் ஆறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்று”வதாயும்
பற்பலவாற்றான் மிக்குங் குறைந்துந் திரிந்தும் வருவதாகும்.
கொச்சகக்கலியுள் ஒருவகையே பரிபாடலென்க.

இற்றைத் தமிழ் ஞால்கட்கெல்லாம் முன்னூலாகிய தொல் காப்பியத்திற் பாவினங் கூறப்படாவிடினும், அவற்றின்றோற் றத்திற்குக் காரணமான இயல்களை ஆங்காங்குக் காணலாம்.

துறை:—துறையென்பது தொல்காப்பியத்தினுள்,

“வழக்கியல் மருங்கின் வகைபட நிலைஇப்
பரவலும் புகழ்ச்சியும் கருதிய பாங்கினும்

முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும் செந்துறை
வண்ணப் பகுதி வரைகின் ருங்கே”

என ஒருவகைப் பாடாண் செய்யுட்டுப் பெயராக வந்துள்ளது. அது செந்துறைப் பாடாண் பாட்டுடனப்படும். அது கடவுள் வாழ்த்துப் பற்றிவரும் ஒருவகைக் கலிப்பா. வண்ணமென்பதே கலிப்பாவையுக் கடவுள் வாழ்த்தையும் உணர்த்தும்.

“மூவா முதலா” என்னும் சிவக சிந்தாமணிக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளை, முன்னோர் கூறிய குறிப்பின் கண்வந்த செந்துறைப் பாடாண் பகுதி யென்றனர் நச்சினூர்க்கினியர்.

பாடாண்டிணை தெய்வம்பராவல், மக்களேத்தல் என்னும் இருபாற் பட்டுவரும். அவற்றுள் தெய்வம் பராவல் பெரும் பாலும் கலிப்பாவாலேயே வரும். தெய்வத்தின் பல குணங் களையும் திருவிளையாடல்களையும், வடிவுகளையும் வண்ணித்துப் புகழ்தற்குக் கலியுறுப்புக்கள் போலப் பிறபாக்கள் சிறவாமை காண்க.

ஒத்தாழிசைக்கனி இருவகையென்று கூறி,
அவற்றுள் ஒன்று,

“தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே”
என்றார் தொல்காப்பியர்.

சிந்தாமணியினுஞ் சிலப்பதிகாரத்தும் தெய்வம் பராவும் செய்யுட்களெல்லாம் ஒருபோகும் கொச்சகமுமாகக் கலிப்பாக்க ளாகவே வந்தன. இவ்வழக்குப் பற்றியே தெய்வம் பராவும் கொச்சகங்கள் தேவபாணி, பெருந்தேவபாணியெனப்படுவன.

கலம்பகத்திற் கடவுள்வாழ்த்து கொச்சக ஒரு போகாற் கூறப்படுவதுக் காண்க. அராகம், அம்போதரங்கம் முதலிய கலியுறுப்புக்கள் கடவுள் வாழ்த்திற்கே சிறப்பாயுரியன.

இனி, துறையென்பது புறத்திணையியலில் திணைப்பிரிவாக வுக் கூறப்பட்டுள்ளது.

அதனுரையில்,

“மக்களும் மாவும் முதலியன சென்று நீருண்ணுந் துறை போலப் பலவகைப்பட்ட பொருளும் ஒருவகைப்பட்டு இயங்குக லாகு மார்க்க மாதலிற் துறையென்றார், எல்லாவழியு மென்ப தீனை எல்லாத் துறையுங் காவல் போற்றினார் என்பவாகலின். எனவே, திணையுந் துறையுங் கொண்டாராயிற்று. அகத்திணைக் குத் துறையுட்பகுதிகளெல்லாம் விரித்துக் கூறிப் பின்னும்பன் முறையிற் பார்த்துபட்டு வரம்பிகந்தனவற்றையுந் தொகுத்துத் துறைப்படுத்துக் கூறக என்றற்குச் செய்யுளியலுள் துறை பென்பது உறுப்பாகக் கூறினார். புறத்திணைக்கு அங்கனம் பார்து விரித்தோதாது தொகுத்து இலக்கணஞ் செய்தா ராயினும், அவையும் அவ்வாறே பலபொருட்பகுதியும் உடைய வென்று உணர்த்துதற்குந் துறையெனப் பெயராகக் கொடுத்தார். இதனானே அகப்பொருட் பகுதி பலவாயினும், ஒரு செய்யுட் பலபொருள் விராஅவ்வரினும் ஒரு துறையாயினும் போலப் புறத்திணைக்கும் அவ்வப்பொருட் பகுதியும் ஒருதுறை யாகலும் ஒரு செய்யுட் பலதுறை ஒருங்குவந்தும் ஒரு துறைப் படுதலுங் கொள்க” என்றார் நச்சினூர்க்கினியர்.

“அவ்வ மாக்களும் விலங்கு மன்றிப்
பிறவவண் வரினும் திறவதி னுடித்
தத்தம் இயலான் மரபொடு முடியின்
அத்திறம் தானே துறையெனப் படுமே”

என்பது செய்யுளியல். இதனால் துறைபென்பது பொதுவாய்த் திணைப்பிரிவும் சிறப்பாய் அகத்திணைப் பிரிவுமென்பதுபெற்றும்.

அகத்திணைக்குச் சிறந்த கோவை நூல்களுள் அகப் பொருட்டுறைகளெல்லாம் கலிப்பாவாலேயே கூறப்படுவன. இதனால் கலித்துறையெனப் பெயர் பெற்றது. கலியென்பது செய்யுளையும் துறையென்பது அகப்பொருட் பிரிவையுமுணர்த்தும் கலிப்பாவாற் கூறப்படும். அகப்பொருட்டுறை யென்பது விரித்தபொருள்.

கலிப்பாவால் அகப்பொருள் கூறப்படுதலை,

“யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது”

என்பதற்குத் “தேவபாணியுங் காமமுமேயன்றி கீடும் பொருளாமென்பது ஆசிரியர் கருத்தாயிற்று” என்று நச்சினூர்கினியர் கூறுவதானும்,

கவித்தொகையானும், கவிபின் திரிபாகிய பரிபாடல்

“கொச்சகம் அராகம் சரிதகம் எருத்தொடு

செப்பிய நான்கும் தனக் குறுப்பாகக்

காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்”

எனப்படுதலானும், தலைவனுர் தலைவியும் உறழ்ந்து கூறும் உறழ்கலியானும் அறிந்து கொள்க.

ஆகவே, துறையெனப் படுதற்குரிய செத்துறைப்பாடாண்பகுதி அகப்பொருட் டுறையென்னும் இருபொருளினும் பெரும்பான்மை வழங்குஞ்செய்யுள் கலியேயென்றும், அகப்பொருளில் வரும் கோவைச் செய்யுள் அளவொத்த நெடிலடி நான்கென்றும் அறிந்து கொள்க. நச்சினூர்க்கினியர் செத்துறைப் பாடாண்பகுதியாகக் கூறிய சிந்தாமணிக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளும் நெடிலடி நான்காகவே நிகழ்வது காண்க.

தாழிசை :—

இனித்தாழிசையென்பது கவிப்பா வுறுப்பென்பது வெள்ளிடை. அது தாழம்பட்ட ஓசையாய் வருதலாற் ருழிசையெனப்பட்டது. அது தரவகப்பட்ட மரபினதாய் ஒருபொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவரும், கொச்சகக் கலியாயின் தனித்தும், பலவாயும், பிறவுறுப்பின்றியும்வரும். மூன்று தாழிசை ஒத்துவரின் ஒத்தாழிசைக் கலியாம். ஒத்தாழிசையை ஒ+ தாழிசையென்று பிரித்து ஒத்த தாழிசையெனக்கூறாது, ஒத்து+ ஆழிசையென்று பிரித்து ஒத்து ஆழ்ந்த ஓசையென்றார் நச்சினூர்க்கினியர்.

ஒரு தொடர்புபட்ட பொருளைக் கூறுமிடத்து, ஒத்த நியாயங்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் கூறுதற்குத் தாழிசை போலச் சிறந்த வுறுப்புப் பிறிதிலது.

கிருத்தம் :—

இனி கிருத்தமென்பது யாதோவெனின், அது ஒருவகையாப்பாம். அது தமிழில் மண்டிலமெனப்படும்,

“ ஒத்தாழிசையும் மண்டில யாப்பும்
குட்டமும் நேரடிக்கொட்டின வென்ப ”

என்னுஞ் சூத்திரவுரையில்,

“ நாற்சீரடி முரற்கைபடத் துள்ளி வருதலேயன்றித்
தாமும் பட்ட வோசைபெற்றும் வருமென்றார்.....இனி நாற்
சீரடிபாய் வருமாசிரியமும் வெண்பாவும் சுற்றயலையும் சுற்றடி
யும் முச்சீராய் வருமென முன் விதித்தவை ஒருகால் நாற்
சீரடியும் வருமென்றற்கு மண்டில யாப்பென்றார். அது மண்டில
வாசிரியப் பாவும் மண்டில வெண்பாவுமாம்.

உ-ம். “ வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலனின்
சாரனாட செவ்வியை யாகு மதி
யாரஹி தறிந்திடு னோசே சாரந்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்குவ
ளுயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே ” எனவும்,

“ அறையருவி யாடா டிணைப்புனமுக் காவாள்
பொறையுயர் தண்சிலம்பிற் பூந்தழையுக் கொய்யா
ளுறையகவுள் வேழமொன் றுண்டென்ற ளன்னை
மறையறநீர் வாழிய மையிருந் குன்று ”

எனவும் மண்டலித்து வந்தன என்றார் நச்சினூர்க்கினியர். மண்ட
லித்தல் வட்டமாதல். அது மண்டலமென்னும் தொகைச்
சொல்லிற் பிறந்தவனை, மண்டலம் மண்டலமென மருவியும்வரும்.

மண்டலிப்பாம்பு, சுரமண்டலம், திங்கண்மண்டிலம் மண்டி
லச்செலவு (குதிரைச்சாரி) முதலியன வட்டமென்னும் வடிவுப்
பொருளில் வந்தன.

மண்டலம், வட்டமென்னும் சொற்கள் (Circle) என்னும்
அங்கிலிச் சொற்போல இடப் பகுதிகளையுக் குறிக்கும்,

உ-ம் “ ஜயக்கொண்ட சோழமண்டலம்

இந்தவட்டத்திற்குள் அவற்கெதிரில்லை
வட்டமென்பது வட்டகை, வட்டாரமென்றும் திரியும்; மருத்துவ
முறையில் நாற்பத்தெண்ணுட்பகுதி ஒரு மண்டலமெனப்படும்,
காலமுயிடத்தோடொக்கும்.

இனி, மண்டலம், வட்டமென்னும் சொற்கள் முழுமைப் பொருளினும் வழங்கும். திங்கள் வட்டமாயிருக்குங்கால் பதினாறு கலைகளும் நிரம்பியிருத்தல் காண்க. அக்கிலத்தும் (Round) என்னும் சொல் (Whole, Complete) எனப்பொருள் படும். உலக வழக்கில் முழுமைப்பொருளில் 'வள்ளிது' என்றோர் சொல் வழங்கி வருகின்றது. அது வட்டமென்னுஞ் சொல்போல வள் என்னும் பகுதியினின்று பிறந்ததாகும். 'வள்ளிதாய்ச் செலவாயிற்று' என்றால் முழுதும் செலவாயிற்று என்பது பொருள். வள்ளிசாய் என்பது கொச்சைப்போலி.

மண்டலம் என்னும் கொகைச்சொல் மண் + தலம் என விரியும். பண்டைத் தமிழர் கடற்றுறையில் தேர்த்திருந்தாராதலின், உலகெங்கும் கலத்திற்சென்று, நிலம் வட்டமாயிருத்தலை நன்கறிந்தனர். பண்டையுலகத்தை ஏழ் தீவாகப் பகுத்துக் கூறினதும் இதை வற்புறுத்தும். தீவு கண்டம். வடவைக்கனலை (Aurora Borelies) அறிந்திருத்ததும் மற்றோராதாரம்.

லத்தின் (Latin) அங்கிலம் முதலிய மொழிகளிற் கடற்றுறைபற்றிய சொற்கள் பல, செந்தமிழாயிருப்பதும் இதற்குச் சிறந்ததோர் சான்றும்.

உ-ம். நாவாய்—L. Navis	Eng. Navy = கப்பற்சேனை
கலம்—Eng. Galleon	
வாரணம்—L. marina	Sans, வருண
கரை—Eng. Shore	Sh—க
படகு—Eng. Boat	r—d c. f. Coorg—கு—கு
கட்டுமரம்—Catamaram	
சோழி—Shell	
நக்சரம்—Anchor	
கப்பல்—Ship	

இது நிற்க. இனி நாற்சீரால் நிரம்பிவரும் அளவடியை மண்டில யாப்பென்றார்.

“நாற்சீர் கொண்டதடி யெனப்படுமே” என்பதுசூத்திரம். இதனால் இயற்சீரால் துள்ளலிசைபற்றி அளவடி நான்காய்த்

தனித்துவரும் கொச்சகக் கலியுறுப்புக் கலிமண்டிலமாயிற்று. மண்டிலம் பிற்காலத்தில் விருத்தமென்னும் வடமொழிப் பரியாயப் பெயரால் வழங்கலாயிற்று. ஆகவே துன்ற, தாழிசை, விருத்தமென்னும் மூவகைப் பாவினமும் கலிப்பாவானமை பெறப்பட்டது. இவற்றைப் பிற்காலத்தார் பொதுவாகக் கொண்டு வரம்பு கடந்து வருஷம் கொச்சகக் கலிகளையெல்லாம் ஒருபுடை யொப்புமைபற்றி ஒவ்வொர்பாவிற்கும் மும்முன்றினமாகப் பகுத்துரைத்தார்.

கலிப்பாப் பலவகை யடிகளானும் உறுப்புக் குறைந்தும் மிக்கும் வருமென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. அதினுக் கொச்சகக் கலியோ கலிப்பாவிற் கின்றியமையாத துள்ள லிசையுக் கெட்டு வருவதாகும். கலித்தல் துள்ளல்.

இரண்டடி அளவொத்துச் செந்துறைப் பாடாண் பாட்டாய் வருவதை அடித்தொகை பற்றிக் குறட்கினமாக்கி வெண் செந்துறையென்றனர்.

உ-ம். “ஆத்திருடி யமர்ந்த தேவனை
ஏத்தியேத்தித் தொழுவோம் யாமே.”

3 அடி முதல் 7 அடி வரை முன் நீண்டு பின் குறுகுவரும் செந்துறைப் பாடாண் பாட்டை ஈறுகுறைதல் பற்றி வெண்பாவிற் கினமாக்கி வெண்டுறை யென்றனர்.

4 அடியாய் எடுத்தடி நைந்தும், குட்டம்பட்டும் இடை மடக்கியும் ஆசிரிய வியலான்வரும் செந்துறைப் பாடாண் பாட்டை ஆசிரியத்துறையென்றனர். இடைமடக்கல் அம்மாளைக் கியல்பென்க.

கோவையில்வரும் கலித்துறைச்செய்யுளை எழுத்தெண்ணிக் கட்டளைக் கலித்துறையென்றனர்.

குறளடி நான்காய்வரும் செந்துறைப் பாடாண்பாட்டை அடிவகைபற்றி வஞ்சித் துறையென்றனர்.

கலிப்பாவில் அம்போதரக்க வுறுப்புச் சிந்தடி குறளடி களும் பெற்றுவரும்.

இனித் தாழிசைக்குச் சிறப்பிலக்கணம், தாமும்பட்ட ஓசையாய் அளவொத்து மூன்று அடுக்கி வருதல். இரண்டடியாய் இறுதியடி குறைந்து வருவதைக் குறட்டாழிசை யென்றும், மூன்றடியாய், சுற்றடி சிந்தடியாய் வருவதை வெண்டாழிசை யென்றும், மூன்று நேரடியாய் அளவொத்து மண்டில வாசிரியம் போல் வருவதை ஆசிரியத் தாழிசையென்றும், குறளடி நான்காய் வருவதை வஞ்சித் தாழிசை யென்றுங் கூறினார். இவை யெல்லாம் ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கியும் தனித்தும் வருவனவாம்.

இனி, விருத்தத்திற்குச் சிறப்பிலக்கணம் அளவொத்த நாலடியாய் மண்டலித்து வருதல், அதாவது நிரம்பி வருதல்.

3 அடியாயும் 4 அடியாயும் மண்டலித்து வெண்பா வியலிற் றனிச்சொற் பெற்று வருவதை வெளி விருத்தமென்றும், கலி விருத்தமும், கலித்துறையும் அளவடியாயும் நெடிலடியாயும் வருதலின் அவற்றுக்குமேல் கழிநெடிலடியாய் ஆசிரியத் தனைநட்டு வருவதை ஆசிரிய விருத்தமென்றும், வஞ்சிப்பாவிற் கு நிரம்பின அடி சிந்தடியாதலின் சிந்தடியாய் வருவதை வஞ்சி விருத்த மென்றுங் கூறினார்.

கலிப்பாவில் அராகவுறுப்புக் கழிநெடிலடியான் வரப்பெறும்.

“ அறுசீரடியே ஆசிரியத் தனையொடு
நெறிபெற்று வருடம் நேரடி முன்னே ”

“ எழுசீரடியே முடுகியல் நடக்கும் ” என்பவை சூத்திரம். ஆசிரிய விருத்தம் பிற்காலத்தில் பிறதனையும் தட்டு வந்தது.

விருத்தங்கட்கெல்லாம் நாலடி யளவொத்திருத்தல் பொது விலக்கணமாம். அடிகள் பலவகைப் படுமேனும் நாத்சீரடி அளவாயினற்போல, பாக்கள் பற்பல அடித்தொகை பெறுமேனும் நாலடிச் செய்யுள் அளவாயிற்று. மோனை எதுகை முதலிய தொடைகட்கும், இசை நிறைவிற்கும் அடியுள் நாத்சீரடி சிறத்தல்போலச் செய்யுளில் நாலடிச் செய்யுள் சிறப்பதாகும். இதனானே வெண்பா பலவடியாய் வருமேனும், நாலடி

வெண்பா பெருவழக்காயிற்று. பிற்காலத்துச் செய்யுட்களெல்லாம் பெரும்பாலும் நாலடியாலேயே நடப்பனவாயின. நாதிரால் அடி நிரம்பி மண்டிலமாயினுற்போல, நாலடியாலும் செய்யுள் நிரம்பி ஒருவகை மண்டிலமாயிற்றென்க.

விருத்தங்களில், 26 வரை எழுத்துப்பெற்று வருபவற்றை விருத்தமென்றும், அதற்குமேல் தாண்டி வருபவற்றைத் தாண்டகமென்றும்; இவை சந்தமாகவரின் சந்த விருத்தம், சந்தத் தாண்டகமென்றும் கூறினார்.

இங்ஙனமெல்லாம் ஒருபாவிற்சூரிய பலவுறுப்புக்களைப் பிறபாக்கட் கினமாக்கியதால், ஒரினம் பிறவினமாயும் ஒரு செய்யுள் பலபாவிற் கினமாயும் வருதற்கேற்று, இன்னசெய்யுளென்றென்றைத் துணியாது மயங்குதற் கிடனாயிற்று.

“மூவாமுதலா வுலகமொரு மூன்று மேத்தத்
தாவாத வின்பந் தலையாயது தன்னினெய்தி
போவாது நின்றகுணத் தொண்ணிதிச் செல்வனென்ப
தேவாதி தேவனவன் சேவடி சேர்துமன்றே”

என்னும் சந்தாமணிக் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளுரையில், நச்சினார்க்கினியர்.

“இத்தொடர் நிலைச்செய்யுள் தேவர் செய்கின்ற காலத்திற்கு நூல் அகத்தியமும், தொல்காப்பியமுமாதலானும்..... அகத்தியத்தின் வழிநூல் தொல்காப்பியமாதலானும், பிறர் கூறிய நூல்கள் நிரம்பிய இலக்கணத்தன அன்மையாதலானும், அந்நூலிற் கூறிய விலக்கணமே இதற்கிலக்கண மென்றுணர்க.

இச்செய்யுள் முன்னோர் கூறிய குறிப்பின்கண் வந்த செந்துறைப் பாடாண் பகுதியாம்.

இனி, இத்தொடர்நிலைச் செய்யுளை இனமென்ப. அந்நூல்கள் இனமென்று காட்டிய வுதாரணங்கடாம், அவர் சேர்த்த அவ்வப் பாக்கட்கே இனமாகாது, ஒழிந்த பாக்கட்கும் இனமாதற்கு ஏற்றலானும், துறையை விருத்தமாகவும், ஒதுதற்கு அவையேற்றமையானும், ‘மூவாமுதலா’ என்னுங் கவி முதலிய தாழும்பட்ட ஓசையான் விருத்தமாகவும், சீர்வரையறையானும்

மிகத்துள்ளிய வேரசையானும், துறையாயுங் கிடத்தலின், இதனை விருத்தக் கலித்துறை யென்னல் வேண்டும். அது கூறவே துறையும் விருத்தமுமெனப் பகுத்தோதிய இலக்கணம் சிரம்பாதாமாகலானும் இனமென்றல் பொருத்தமின்று. இச் செய்யுட்களின் ஓசை வேற்றுமையும் மிக்குக் குறைத்தும் வருவனவும் கலிக்கே யேற்றலிற் கொச்சகமென்றடங்கின" எனக் கூறியுள்ளார்.

இங்ஙனமே கலிவிருத்தம் துள்ளலிசையாற் கலியினமாயும், சீர்வகையானும் அடிவகையானும் நிலை மண்டில வாசிரியமாயும், நாலசைச் சீர்கொள்ளின், குறளடி வஞ்சிப்பாவாயும் கூறுதற்கேற்று வருதலும் கட்டளைக் கலிப்பா, துள்ளலிசையாற் கலிப்பாவாயும் சீர்வகையானும் அடிவகையானும் ஆசிரிய விருத்தமாயுங் கூறுதற்கேற்று வருதலும் கண்டுகொள்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், பாவின முன்றுக் தமிழ்பாப்பே யென்றும், அவை கொச்சகக்கலியின் திரிபென்றும், பின்னாலார் அவற்றைப் பன்னிரு பாவினமாகப் பகுத்துக்காட்டினரென்றும் சாலை, பண்ணை முதலிய தமிழ்ச் சொற்கள் மறைந்து ரோட்டு (இங்கிலீஷ்), ஐமீன் தார் (இந்துஸ்தானி) முதலிய அயற்சொற்கள் வழங்கினர்போல, மண்டிலமென்னும் தென்சொல் மறைந்து விருத்தமென்னும் வடசொல் வழங்கிற்றென்றும், இலக்கணம் சிரம்பிய பாவின்றும் அருமை நோக்கிச் சங்க காலத்திற்குப் பின்னோர் எளிய யாப்பான இனங்களை யியற்றினரென்றும் அவற்றுட் சிறப்புப்பற்றி மண்டில யாப்புப் பெருவழக்காகிற் றென்றும் தெள்ளிதின் அறிந்துகொள்க.

வடமொழி விருத்தம் குறளடியானும் வருமேனும், விருத்த மல்லது வேறியாப்பு ஆண்டின்மைபானும் அவை பெரும்பாலும் தமிழோடொப்புமையுடைமையானும், பிறரைத் தமிழ்பாப்பில் விருத்தமே பெருவழக்கானமையானும், தமிழியற்கெல்லாம் தகாது வடநூல்வழி கற்பிக்குமாறு அத்துனை இயைபு அவ்விரு மொழிக்கும் ஆனபின்னர் மண்டிலமென்னும் பெயர் மறைந்து விருத்தமென்னும் பெயர் வேருன்றியதென்க.

அரிசி—அதன் பொருளாதாரம்.

B. N. ராஜன், B.A., (Hons).,
Research Scholar, Madras University.

அரிசியை ஆக்குவதிலும் அதனை அயல் நாடுகளுக்குப் போக்குவதிலும் இந்திய நாடு ஏனைய நாடுகளிலும் சிறந்து விளங்குகின்றது. உலகத்தின் மொத்த அரிசி விளைவில் நேர் பாதி இந்தியா ஒன்றிலேயே பெறப்படுகின்றது; உலகத்தின் மொத்த அரிசி ஏற்றுமதியில் சுமார் 40 சதம் இந்தியாமட்டுமே அனுப்பிக் கொடுக்கின்றது. சென்ற ஐம்பது அறுபது ஆண்டுகளில் அயல்நாடுகள் நம்மிடமிருந்து பெறும் அரிசியின் அளவும் தொகையும் அனேக மடங்கு அதிகரித்திருக்கின்றன. கீழே குறிக்கப்படும் புள்ளி விவரங்கள் மேற் குறிக்கப்பட்ட உண்மையை நனி விளக்கும்.

ஆண்டு.	ஏற்றுமதி.	
	அளவு டண்.	தொகை கோடி ரூ.
1875—76	7 லட்சம்	5 கோடி 24 லட்சம்
1928—29	25 லட்சம்	15 கோடி 87 லட்சம்

மேற்கண்டவிவரங்கள் பருமாவையும் உட்படுத்தியுள்ளது. பருமா அரிசியையே ஏராளமாக விளைவித்து ஏராளமாக அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியுஞ் செய்து வருகின்றது. ஆகவே பருமா இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்து போகுங்கால் நம் அரிசி வாணிபத்தின் நிலை மாறுபடுமென்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

இந்திய அரிசியை முக்கியமாக சில ஆசிய நாடுகளும் ஒரு சில ஐரோப்பிய நாடுகளும் கொள்கின்றன. இந்திய அரிசியை இறக்குமதி செய்யும் விலேன், ஜப்பான், ஜாவா, சீனம் முதலிய ஆசியநாடுகள் அதை உணவுப் பொருளாக உபயோகிக்கின்றன. ஜர்மனி, இங்கிலாந்து, ஹாலந்து, ஆஸ்திரியா ஹங்கரி முதலாய ஐரோப்பிய தேயங்கள் நம் அரிசியை சில பசைப்பொருள்கள் செய்வதற்கும், மதுபானங்கள் வடிப்பதற்கும் பயன் படுத்திக் கொள்கின்றன. பெரும் போர் நிகழ்ந்த காலத்தே இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்ற அரிசியின் அளவு குறைக்கப் பட்டது. அரசாங்கத்தார் 'இந்திய உணவுப்பொருள் கமிஷன்' என ஒரு குழுவைக்கண்டு அதன் மூலம் மற்ற உணவுப்பொருள் களைப்போலவே அரிசியையும் அதிகமாக அனுப்ப அனுமதித் திலர். போரின் முன்பு மேற்கூறிய ஆசியா கண்டமும் ஐரோப்பா கண்டமும் நம் அரிசி ஏற்றுமதியில் சம பங்கு கொண்டது. ஆனால் போரின் பிறகு ஆசியாவிற்கு மிகுந்து வருகின்றது. இதற்குக் காரணம் ஜப்பானும் விலேனும் இந்திய அரிசியை முன்னிலும் மிகுதியாகக் கொள்வதேயாகும்.

ஜப்பானும், தானே அரிசி விளைவிக்கும் ஒரு தேசந்தான். ஐப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பெல்லாம் ஜப்பான் தனக்கு வேண்டிய அரிசி முழுவதையும் தானே சாகுபடி செய்துவந்தது. 1890-ல் ஜப்பானில் வானம் பொய்க்கவே, இந்திய அரிசையைச் சிறிது இறக்குமதி செய்து கொண்டது. அது முதற்கொண்டு நம்மிடமிருந்து கொள்ளும் அரிசியின் அளவு ஆண்டாண்டு தோறும் அதிகரித்துக்கொண்டே வருகின்றது. போர்க்காலத்திலும், பின்னும் தன் கைத்தொழில்களைக் கனவோ என்று தோன்றுமாற பெருக்கியது. கைத்தொழிலே வேளாண்மையிலும் மிகுந்த ஊதியம் தருவதாக ஜப்பானிய மக்கள் காணவே அவர்கள் மேலும் மேலும் தொழிலிலேயே ஈடுபட்டு நெற்பயிர் விளைப்பதில் கவனத்தைக் குறைத்தனர்.

ஆனால் ஜப்பானைவிட விலேனே நம் அரிசியை ஏராளமாக இறக்குமதி செய்துகொண்டு வருகின்றது. சுழ நாட்டின் பெருகிலப் பரப்புமுழுதும் இரப்பர், தேயிலை என்ற இரண்டுபொருள்

களுக்கே உரியதாகிவிட்டதாகையாலே, தனக்குத் தேவையான உணவுப்பொருட்களைத் தானே பயிர் செய்ய அந்தத்தீவத்துக்கு இயலாதாயிற்று. இன்று விலோனுக்குமட்டும் சுமார் 8 கோடி ரூபாபெறுமான அரிசி பருமானிலிருந்தும் தென்னாட்டிலிருந்தும் ஏற்றப்பட்டு வருகின்றது.

இவ்வளவு ஏற்றுமதி இவ்வரிய அரிசிப் பொருளில் நடக் தேறிக்கொண்டுவரினும், மொத்தம் நம் நாட்டில் விளைவிக்கப்படும் அரிசியில் 10 சதமே அயல்நாட்டின் உபயோசத்திற்கென வெளிச் செல்கின்றது. போக 90 பங்கும் உள்நாட்டு மக்கள் உணவுக்கே உரியதாகின்றது. எனினும் அயல்நாட்டு மக்கள் தாங்கள் நம் அரிசிக்குக்கொடுக்கும் விலையைக் குறைத்துவிடின் இங்கு இவ்வளவு அரிசி விளைவிக்கப்படமாட்டாது. ஆகவே ஏற்றுமதியில் நமக்குக் கிடைக்கும் அரிசி விலை குறைந்தால் நம் பயிர்த்தொழில் குன்றுமென்பது பெறப்படுகின்றது.

தரித்திர நாராயணன் தாண்டவமாடுகிற நம் தாய்நாட்டில் உண்ண உணவின்றி உழலுபவர் எண்ணிலர்; அரை வயிறுண்டு அலைபவர் அனைவர்; அங்கனமிருக்க அவர்களுக்கில்லாத இவ்வுணவுப்பொருளாம் அரிசியை அயல் நாடுகளுக்கு அனுப்புவது அறிவின்மையன்றோ? இது எவ்வாறு நிகழ்கின்றதென்றால் நம் மவரில் அரிசி வாங்கி அரைக்கூழ் கூடக்காய்ச்சுவதற்கும் போதிய பொருள் பலரிடமில்லை. நாட்டின் பொருளாதார நிலை அத்துணை வறியதாகிக் கிடக்கின்றது. ஏற்றுமதி செய்யப்படும் தானியமெல்லாம், நாட்டுமக்கள் உணவுக்குரியதுபோக மீதி வருவதால்லல்; ஆனால் அயல் நாட்டார் கொடுக்கும் விலைக்கு நாட்டு மக்களுக்குக் கொடுக்கப் போதியப் பொருளாதாரச் செறிவின்மையாலேயே ஆண்டாண்டுதொறும் இந்திய மக்கட் டொகை பல்குகின்றது; உண்மையே சாகுபடி செய்யப்படும் நிலப் பரப்பும் சிறிது விரிந்துள்ளது; ஆனால் இவற்றினும் மேலாகி பிற நாடுகளுக்குச் செல்லும் அரிசியின் அளவு பெருகுகின்றது. பயிர் விளைவு குறையினும், பஞ்சம்வரினும், அதனால் மக்கள் உணவின்றி உயிர் நீப்பினும், ஏற்றுமதிமட்டும் குறைவதில்லை. எதனால்? நம்மவர் அவ்வயர்ந்த விலைக்கு அரிசியை வாங்க இயலாமையே.

அவ்வாறாயின் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்படும் அரிசியை அரசாங்க மூலம் தடை செய்வதா? இது மதிமிக்க நெறிபொன்றல்ல. ஏனெனில் இதனால் அரிசி விலை அதிகமாகி நிலவுவதற்கு ஆதாரமாக விருந்த வெளி நாட்டு மக்களின் தேவை என்பது அகன்று விடுகின்றது. வேளாளர்க்கு நம் விலை பொருள்களின் விலை உடனே குறைந்து விடும். ஆகவே பலர் நெற்பயிர் சாகுபடி செய்வதை நிறுத்தி விடுவர். இதுபோன்ற மற்ருெரு திகழ்ச்சி கொஞ்ச நாட்களாகவே நம் நாட்டில் நடைபெற்று வருகின்றது. பருத்தி சணல் முதலிய வாணிப விலை பொருள்கள் ஊதியம் மிகக் கொடுக்கவே, நெல், கோதுமை முதலிய உணவுப்பொருள்கள் சாகுபடி செய்யப்படும் மொத்தம் ஏகரா முன்னிலும் குறைந்து வருகின்றது; வாணிபப் பொருள்கள் சாகுபடி செய்யப்படும் நிலம் முன்னிலும் பெருகி வருகின்றது. ஆகவே நாம் அரிசி அயல் நாடுகளுக்கு அனுப்புவதை அரசாங்க மூலம் தடை செய்வோமானால், விரைவில் பருத்தி முதலிய வாணிபப் பொருள்களே ஏராளமாக பயிர் செய்யப்பட்டு வரும். வரவே, அரிசி விலை முன்போல் அதிகரித்து ஏழைமக்களின் அல்லல் என்றுமுள்ள தொன்றுகளிடும்.

இவ்விருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு நிலையிலிருந்து எவ்வாறு தப்புவது? ஒருபக்கம் அரிசியின் விலையோடு வதால் ஏழைமக்கள் உணவின் நிதம் தளிக்கின்றனர்; இன்னொருபக்கம் அரிசியின் விலை குறையுமானால் பயிர் செய்வோர் ஊக்கமிழந்து வேறு தொழில்களில் சென்று விடுகின்றனர்.

பெரும் பஞ்சகாலத் தல்லாது சாதாரண காலங்களில் ஏற்றுமதியை வலுவில் தடைசெய்வது மதியீனமாகும். ஆகவே, நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் அரிசி வாங்கி உண்பதற்குப் போதியப் பொருளாதார நிலைக்கு அவர்களை உபர்த்துவதற்கு என்னென்ன நெறிகளெல்லாம் உளவோ அவை யாவையும் கண்டு அரசாங்கம் தவறாது கடைப்பிடித்து நாட்டின் பொதுவான பொருளாதார நிலை செழிக்கச் செய்யப்படுமானால் வறுமை அகலும். அவை யாவையெனப் பிற்தொரு பொழுது குறிப்பாம்.

செல்வமும் வறுமையும்.

சாமி. வேலாயுதம்பிள்ளை, B.A., L.T.,

“பொருளல்லவரைப் பொருளாகச் செய்யும்
பொருளல்ல தில்லைபொருள்”

உலகத்தாரால் வீடு வாசல், மாடு கன்று, மண் பொன், நெல், கடலை, முதலிய பல்வகைப் பண்டங்களையே பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. இவை யாவும் மன்னனது ஆணைக்குட்பட்டு சுட்டவும், சேமிக்கவும், செலவழிக்கவும், இழக்கவும் பட்டு இன்ப துன்பங்களுக்கு வித்தாகின்றன. இவையாவும் ஒருவழி நில்லாது பலரிடத்துஞ் செல்லுந் தகைமைந் தாகலின் செல்வம் என்னுங் காரணப்பெயருடன் வழங்கி வருகின்றன. இவைகளை அளந்து கூறி விற்கவும் வாங்கவும் இயலுமாதலின் இவைகளைப் பருப் பொருள் என்னலாம்.

ஆனால் அளத்தற்கரிய, எளிதில் புலனாகாத, சட்டதிட்டங்களுக்கு உட்படாத, தக்கோரால் செலவில்லாமல் பெறப்படுகிற, தகாதவரால் எவ்வளவு செலவு செய்தும் பெறக்கூடாத பல வகைப் பொருள்களும் உலகில் வழங்கிவரக் காணலாம்; இவையின்றேல் மக்களது வாழ்க்கை இத்துணைப் பெருமையும், அழகும், இன்பமும் பொருந்தி யிராதென்பது திண்ணம். இச்செல்வங்களுள் ஒன்றையே செந்நாப்போதார்

“செல்வத்துட் செல்வம் செவிச்செல்வம் அச்செல்வம்
செல்வத்து ளெல்லாதலை”

என்றார்

அவரது ஒப்பற்ற நூலின் பொருட்பால் என்னும் பெரும்பகுதியிலும் மிகுத்துக் கூறப்படுவன கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சுற்றந்தழாஅல், ஊக்கமுடைமை சொல்வன்மை, குறிப்பறிதல், ஈட்டி, பெருமை, சான்றுண்மை முதலிய அரும்பெரும் பண்புக்களையன்றி மணியும், பொன்னும், மக்களும், மனைவியும் அல்லவென்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தூயகாற்றும், பரிதியின் ஒளியும், உடல் நலமும், உடல் வலிவும், காணுங்கண்ணும், கேட்குஞ் செவியும், அறிவும், அன்பும், நற்குணங்களும், நற்செய்கைகளும், கிளர்ச்சியும் ஊக்கமும் பொருந்திய, கடவுளது எண்ணக்கூளை ஒட்டிய உள்ளமும், எவ்வளவு விலைமதிக்கலாகாத பொருள்கள்! இவைபின்னேல் ஒருவனது வாழ்வு எத்துணைப் பருப்பொருள்களை நுகர்வதாயிருப்பினும் உண்மையின்பத்தைப்பெற்ற வாழ்க்கையாகுமா? அவன் உண்மையான செல்வனா? இல்லை! இல்லை!! இப்பொருள்கள் அழியாதனவாய் உள்ளத்துடனும் உயிருடனும் பொருந்தி நிற்பனவாகலின் இவைகளை உயிர்ப் பொருள்களென்பாம்.

பருப்பொருள்களை சுட்டுவதிலேயே காலங் கழிப்பவர் உயிர்ப்பொருளை சுட்ட, நுகர எண்ணுகிறார்களா? பெரும்பகுதி இல்லையே! பருப்பொருள்களுக்கூட பெரும் பகுதியினரின் உள்ளத்தைக் குறுகலாகவும், திருகலாகவுஞ் செய்கின்றனவே! கொஞ்சம் பருப்பொருள் சேமிக்கப்படவே அதலிடத்தேயே உள்ளம் ஒடுக்கி விடுகிறது; கவலை மிகுகின்றது; இன்னஞ் சேர்க்க வேண்டுமென உழைப்பும் களைப்பும் உண்டாகின்றன; என்ன வறுமை! பருப்பொருள் ஒன்றுமில்லாதவனுக்குக்கூட காடும், புற்றரையும், தோப்பும், கடலும், மலையும், வின்னும் அதில் ஒளிரும் உடுக்களும் விலைமதிக்கலாகாத நுகர் பொருளாகின்றன!

ஓர் அறிவாளி ஒரு தோட்டம் வாங்கினார். அவர் அதன் வாயிலாகத் தான் விலைகொடுக்காதுவாங்கிய அதிலுள்ள அழகிய பறவைகளையும் அவற்றின் இளிய பாடல்களையும், வளப்புமிக்க தோற்றத்தையும், பக்கவிலுள்ள ஆற்றையும், மேலே ஓடும் பல்வேறு வடிவுடைய முகில்களையும், ஞாயிறு திங்களையும், அவை உதிக்கும்போதும் மறையும்போதும் உண்டாகிற எழில் மிகு காட்சியையும், மாறிமாறிவரும் அறுவகைப் பருவங்களின் வளங்களையும் பக்கவிலுள்ள கல்ல, உண்மைவாய்த்த எளிய சூடிகளையும், துள்ளி விளையாடும் சிறுவர் சிறுமிகளையும், கண்டு மகிழ்ந்து தான் பெற்ற பெரிய ஊதியத்தை நினைத்து நினைத்து

இறம்பூதெய்துகின்றார். ஒரு தோட்டத்தை இப்படி வாங்கி இத்துணை இன்பெய்துவோர் எத்துணைப்பேர்! அதிகம் இன்றேல் ஏன்?

யான் ஒரு அழகிய தோட்டத்தைக் கண்டேன். அதை வேண்டிய விலைகொடுத்து வாங்கி அதற்கென வரிசெலுத்தும் ஒரு செல்வந்தர் அதைத் தன்னுடையதென்று பிறருக்குத் தெரிவிப்பதற்கென வைத்திருந்தார். ஆனால் அதைச் செம்மைப்படுத்திய தோட்டக் காரனோ அதை அன்புடன் பாதுகாத்து அதில் பூக்கும் ஒவ்வொரு பூவையும், காய்க்கும் காய்களையும், பழங்கும் பழங்களையும் மொந்தும், கண்டும், உண்டும்மகிழ்ந்தும் அதன் ஒவ்வொரு செடி, கொடி, மரம், தளிர் முவலிவவற்றுடன் கலந்து உறவாடி அதிலேயே வசித்து வந்தான். அத்தோட்டத்தின் உண்மையான சொந்தக்காரன் யார்?

ஒரு பெரிய பொருட் காட்சிச் சாலைக்குச் (Museum) சென்றேன். ஓர் அறிவில்லாப் பணக்காரன், அதன் உயர்வை உணராதவன், அதைத் தனதென்று பெயரிட்டுக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அதன் மேற்பார்வையாளராகிய ஓர் அறிபொருள்வல்லுநர் (Scientist) அதிலுள்ள ஒவ்வொன்றின் அருமைபை உணர்ந்து, அவற்றின் மெய்ப்பொருள் காண்பதில் கண்ணுள் கருத்துமாய், அவைகளைத் தேடி ஆராய்ந்து அடிக்கி வைப்பதில் தம் வாழ்நாளெல்லாவற்றையுஞ் செலவழித்தவராயிருந்தார். இவ்விருவருள் யாவருக்கு அச்சாலை உண்மையாகச் சொந்தம்?

பேர்பெற்ற பெரியாரால் தீட்டப்பட்ட ஓரழகிய ஓவிய மிருத்தது. ஒரு கோடகவரன், கலைகளினருமை சிறிதுமறியாதவன், புகழ்கருதி அதை வாங்கித்தன் ஓவியக்கூடத்தில் (Picture Gallery) வைத்தான். அக்கூடமானது ஓர் கலைஞனின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததால் அவன் அவ்வோவியத்தைக் காணுந்தோறும் மகிழ்ச்சியும், சிளர்ச்சியும் உற்றான். உண்மையாக நோக்குங்கால் அவ்வோவியம் யாருடையதாகும்?

நாம் எவ்வாறு சுவடிகளையும் அதன் ஆக்கியோர்களையும் சொந்தப் படுத்திக்கொள்வது? வாங்குவதாலா? நிலைப்பேழைகளில் அடுக்கி வைப்பதாலா? அல்லது அவைகளைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்து மகிழ்ந்து அவைகளிலுள்ள உயரிய எண்ணக்களையும், உண்மைகளையும், அழகுறவாய்ந்த சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் நமதாக்கிக் கொள்ளுவதாலா?

நாம் எவ்வாறு பூக்களையும், செடி கொடிகளையும், பறவை விலங்குகளையும், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை முதலிய ஐவகை நிலங்களையும் ஆங்காங்குள்ள இயற்கை வனப்புக்களையும் மக்களையும் சொந்தப் படுத்திக் கொள்ளக்கூடும்? அவைகளை வாங்குவதாலாகுமா? அல்லது அவைகளுடன் பழகி அன்பு பாராட்டி அவற்றின் இயற்கை செயற்கைகளையும் உள்ளக்கிடையையும் உணர்ந்து கொள்வதாலாகுமா?

ஆதலின் உண்மைச் சொந்தம் சட்ட திட்டங்களையும் வாங்கி விற்கும் உரிமையையும் பொறுத்ததன்று; அதனிடத்துள்ள அன்பையும் அறிவையும் பொறுத்ததாகும். முந்திய உரிமை ஒருவனுக்கு எத்துணை யிருப்பினும் அவன் செல்வந்தனாகான்; பிந்தியவை சிறிதுண்டேனும் அவனை உண்மைச் செல்வத்தைச் சேமிக்கப் புகுந்தவனாவான்.

லண்டன்மாநகரில் இனபந்துய்ப்பவருள் தலைநிந்தவராகக் கொண்டாடப்பட்ட ஒருவரைப்பற்றி வாசிக்க நேர்ந்தது. அவர் யார் தெரியுமா? மன்னர் மன்னவரா? ஆணைசெலுத்தும் அமைச்சரா? படைத்தலைவரா? நெறித்தலைவரா? வணிகரேறா? இருநிதிக்கிழவரா? ஆசிரியரா? நடிகரா? இல்லை! இல்லை!! நடுத்தரமான சம்பளம் பெறும் கூலியாள்!!! குளிர் மிகுந்த மேல்மாடியிலுள்ள குடிக்கூலிக்கு விடப்பட்ட இரண்டறைகள் தான் அவரது இல்லம்! விடா நோயால்வருந்தி படுக்கையை விட்டெழியலாத ஓரம்மையே அவரது இல்லம்! இங்கிலாட்டில் அவர் நாள் தவறாது வைகறைத் துயிலெழுந்து, கூட்டிப் பெருக்கி, விளக்கி வேலை செய்து, சிற்றுண்டி தயாரித்து, அவளுக்கும் ஊட்டி வேண்டிய உதவிபுரிந்து, நண்பகல் உணவையும் அவள் பக்கவில்லைத்து

விட்டு அவளை அன்புடன் முத்தமிட்டு வேலைக்குச் செல்லுவார். பிறகு மாலைிலும் அவளது புன்னகையின் இனிய காட்சியை மாந்த இன்முகத்துடன் விரைந்துவந்து, அவளுக்குச் சிறிது நன்மை புரிவதிலும் பெருமகிழ்வெய்தி, இன்புடன் உழைத்து வந்தார். இவ்வாறே ஓராண்டல்ல, பத்தாண்டல்ல, இருபத்தாறுண்டுகளாக ஒரு முறையுங் கடிந்து கொள்ளாது, களைக்காது, ஏனையோர்களால் துயரத் தருவதாயுந் தந்நலமற்றதாயுந் கருதப்பெறுகிற வேலையைப் போன்புடன் புரிந்து வந்தார். இத்தகையின்பை ஒரு சிறந்த செல்வந்தன் அடைந்திருப்பானா? அடைந்திருப்பானெனின் அது அவனது பருப்பொருளினால்ல; அவனது தூய, பார்த அன்பு அருள் ஆகிய உயிர்ச்செல்வங்களினாலேயாதல்வேண்டும்.

இத்தகைச் செல்வங்களின் உயர்வை உன்னியே பெரியாராகிய இயேசு “ஒருவன் உலக முழுவதையும் கொண்டும் தன்னையே இழந்து விடுவானாயின் அதனால் அவனுக்குண்டாம் ஊதியம் யாது?” என்றார். மகம்மது நபியும் “ஒரு மகனின் உண்மைச் செல்வம் அவன் இவ்வுலகில் செய்யும் நன்மைகளே; அவன் இறந்ததும் மண்ணவர் அவன் எவ்வளவு பருப்பொருளை விட்டுச் சென்றான் என வினவுவர்; ஆனால் விண்ணவரோ என்னென்ன நற்செயல்களை அவன் தனக்குமுன் அனுப்பியுள்ள என்று கேட்பார்” என்றார். மதிமிக்க மன்னவராகிய சாலமன் என்பார் “உலகில் பணக்காரர்களாகிக் கொண்டேவரும் ஒன்று மில்லாதவர்களும், ஏழைகளாகிக் கொண்டே வரும் செல்வந்தர்களும் உளர்” என்றார்.

ஓர் பெரியார் தனது மகளுக்கு மதிக்கூறுங்கால் “அன்புடைச் செல்வி! ஏழையை ஒரு நாளும் மணந்து கொள்ளாதே; உலகில் கடைத்தாமான ஏழை வேறொன்றுமின்றி, பணமொன்றையே உடையவன் என்றறிந்துகொள்” என்றார். இம் மாதிரியே இன்னொரு பெரியார் தனது மகள் பணமில்லாத மகளை மணக்க உடன்பட்டாலும், மகனில்லாத பணத்தை மணக்க உடன்படேனென்றார்! எத்துணைப்பேர் இத்தகைய எண்ணத்துடன் தங்கள் மகளுக்கு மகள் பேசுகின்றனர்?

ஓர் அரிய விருத்திற்கு ஓர் அரிவாளி வந்திருந்தார்; ஒரு பணக்காரனும் வந்திருந்தான். பணக்காரன் தற்பெருமை வாய்ந்தவனானதின் அரிவாளி அவனை அணுகவில்லை. அதனால் மனம் புழுங்கிய சேல்வந்தன் மதிவலான கோக்கி “யான் ஒரு கோடசுவரன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?” எனக் கடுங்குரலிற் கழறினன். அதற்கவர்மிக்க அமைதியுடன் அவ்வளவு தான் உனது பொறுமானமென்பது எனக்குத் தெரியுமென்றார்.

இத்தகைப் பெரியானொருவர் ‘யான் பெற்ற சின்பம் பெறுக சிவ்வையகம்’ என்னும் உயரிய உணர்வுடன் அழகுபட எழுதி வைத்திருக்கிற இறக்கும் ஏற்பாடாவது (Will):—

ஓர் பித்தனின் ஏற்பாட்டுப் பத்திரம்.

“தேய்மதியன் ஆகிய யான் நல்ல தீனவோடும் உள்ள அமைதியோடும் எனக்கு இவ்வுலகிலுள்ள பங்கு வீதங்களை ஒழுங்காக என் பின்னோர்க்குப் பிரித்துக் கொடுக்க எழுதிய ஏற்பாடாவது:—

சட்ட திட்டங்களின்படி என் பங்கு வீதங்களென்று பத்திரங்கள் வாழிலாகவும், பத்திரப் பதிவுக் கூடங்களிலுள்ள பெரிய பெரிய நன்றாகக் கட்டப்பெற்ற சுவடிகளின் வாழிலாகவும் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டவை மிகச்சுருங்கியனவேயாதனின் அவைகளைப் பிரித்துக் கொடுக்கவில்லை. ஏனையவைகளைப் பங்கிடும் வகையாவது:—

முதலாவதாக நல்ல தாய் தந்தையர்கள் தம் மக்களுக்குக் கட்டாயம் கொடுக்கும்படி நான் அவர்களிடம் நம்பிக்கொடுப்பன சிறுசெல்லப் பெயர்களும், புகழ்ச்சி சொற்களும், அன்பு மொழிகளும் உற்சாக வார்த்தைகளுமாகும். இவைகளைப் பெற்றோர்கள் தங்கள் சிறுவர்களுக்கு ஞாயமாகவும், ஆனால் தாராளமாகவும் தேவைக்குத் தக்கபடி கொடுக்கக்கட்டினையிடுகின்றேன்.

இரண்டாவதாக பின்னைப் பருவத்தினர்க்கெனவே, ஆனால் அவர்களுடைய சிறு வயதிலேமட்டும் பயன் படுத்திக் கொள்ள

நான் விட்டுப்போவன பல வண்ணங்கள் தீட்டிய வடிவுடைப் பொம்மைகளும், மரப்பாச்சிகளும், விளையாட்டுக் கலன்களும், சிறுதேர், சிறுபறை, பொன்னுசல் முதலியனவும், தெருப் புழுதியும், உடைந்த கற்களும், கிழிஞ்சல், கிழிந்த கந்தை முதலிய பலப்பல விண்பொருள்களுமாகும். இவைகனிடையே அவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி கோட்டை கட்டி, சமைத்துண்டு சிறு குறும்பு செய்ய உரிமையுடையவராவர்.

மூன்றாவதாக, கூட்டமாகவரும் சிறுவர்களுக்கு எல்லாத் தரிசுகளையும், விண் பொதுவிடங்களையும் பந்தாடும்படிக்கும்; எல்லாத்தாய குளங் குட்டைகளையும் நீந்திக்குதிக்கும்படிக்கும்; எல்லாப் பசும்புற்றகைகளையும் அவைகளிடையேயுள்ள பன்னி தப்பூக்களையும், சிறுவர் வழக்கப்படியே பயன் படுத்திக்கொண்டு தாராளமாய் விளையாடும்படிக்கும்; வாய்க்கால் ஆற்றல் கரை களையும் அங்குள்ள வெண் மணல்களையும் வானளாவி மரங்கள் மேல் ஓடுகிற கருமுகில்களையும், நாவல், கொய்யா, இலந்தை, மா, புளி முந்திரி முதலிய பழ மரங்களையும், நக்தன வண்களி லுள்ள பூக்களையும், கண்டும் கொய்தும், மோந்தும், உண்டும் களிக்கும்படிக்கும்; அணில், எலி, நாய், பூனை முதலிய விலங்கு களையும், காக்கை, சிட்டு, குயில், கிளி முதலிய பறவைகளையும் கண்டு உறவாடும் படிக்கும், நான் இடங்கொடுக்கின்றேன். அவர்களுக்கென ஓராயிரம் வழியில் இன்புற நீண்ட நீண்ட நாட்களையும், தண்ணிலா வெண்மதியையும், இரவுகளையும், உடுக் களையும், நீண்டு விளந்த பால்வழியையும் (Milky Way) வியப்பு மிக்க ஒலிகளையும், எதிரொலிகளையும், எல்லாத் தொலை விடங் களையும், அங்குள்ள வேடிக்கைகளையும், காண்க, கேட்க, வந்தத யுற, கொடுக்கின்றேன்.

குறிப்பு :—இவைகளில் பின்னால் கூறுகிறபடி காதலர் களுக்குச் சிறிது பங்குண்டு. சிற்க சிறுவர்கள் ஆங்காங்குள்ள முட்கள், புதர்களிடம் சென்று இடருறாமல் எச்சரிக்கப் படு கின்றனர். எனினும் இருளில் பணியில் மழையில் எரியும் தெருப்பில் தவழ்ந்து செல்லும் முகில்களில் வேண்டிய வேண்டி யாங்கு ஒவியங்களைக் கற்பித்துக்கொள்ள அவர்களுக்கு அதிகார முண்டு.

நான்காவதாக எல்லா இளைஞர்களுக்கும் பொதுவாக உயர்வுள்ளலை யுண்டாக்கும் எல்லாப் பந்தயங்களையும், வலியின் மையை இகழும் இயற்கையையும், தங்கள் வலியில் நம்பியிருக்கும் திறமையையும் நான் கொடுக்கின்றேன். அவர்கள் பொதுவாக முரட்டியற்கை யுடையவர்களேனும் அவர்களுக்கு நீடித்த நண்பர்களையும், மாறாத தோழர்களையும் அடையும் திறலையும், மகிழ்ச்சியைப் பயக்கும் பல்வகைப் பாடல்களையும் உரத்த குரலுடன் பாடக் கொடுக்கின்றேன்.

ஐந்தாவதாக காதலர்களுக்கு அவர்களின் மன உலகத்தில் வேண்டிய கற்பனைத் தோற்றங்களையும், உலகங்களையும் உண்டு பண்ணிக்கொள்ள இடங்கொடுக்கின்றேன். அவர்களுக்கென நள்ளிரவையும், தண்மதியையும், விண்மீன்களையும் இளமர்க்கா, சோலை, பொய்கை முதலியவைகளையும், மாசில் விண்பையும், தென்றற் காற்றையும், முல்லை, முருக்கு, கோங்கு, காந்தள், தாமரை, நீலம் முதலிய மலர்களையும் இன்னும் அவர்கள் அன்பின் அழகையும், காதலின் நிலையையும், பெருக்கக் கூடிய எல்லாப் பொருள்களையுஞ் செய்து கொடுக்கின்றேன்.

ஆறாவதாக முதியோர்களுக்குப் பழைய நினைப்பையும் (ஞாபகத்தையும்) கம்ப ராமாயணம், வில்லிபாரதம், சிலப்பதி காரம், பத்துப்பாட்டு, குறள் முதலிய பாக்களையும் குறைவின் றிக்கொடுத்து, அவர்கள் வாழ்ந்த வாழ்நாட்களை உள்ள (மன) உலகத்தில் மறுபடியும் வாழ வழிகாட்டுகின்றேன்.

கடைசியாக வெள்ளிக் குடும்பி நண்பர்களுக்கு மூப்பின் நலத்தையும், அவர்களது மக்கள், பேரர்களது அன்பையும், நன்றி மறவாமையையும் துஞ்சும் பரியந்தம் துய்க்கக் கொடுக்கின்றேன் என்பதாம்.

இவ்வேற்பாட்டிலிருந்தே உண்மைச் செல்வம் மக்களது வாழ்வை ஆழமும் விரிவும் பெருமையும் உயர்வுமுடையதாக்கு மென்பதையும், அது உள்ளத்தையும் உயிரையும் பொறுத்த தென்பதையும் உணரலாம். அச்செல்வம் சிறிதே யுடையோர் பருப்பொருளின்மையாலாகும் வறுமைக்கு வாடுவர். ஆனால்

அவர்களையே உயிர்ச் செல்வமுடையோ ராக்கினால் அவர்கள் பருப்பொருள் மிகுத்திருக்கும்பொழுது எவ்வளவு அழகாய்ப் புன்னகை பூத்தார்களோ அவ்வளவு அழகாகவே வறுமை வந்துற்ற காலையும் வாடாதிருப்பர்.

இத்தகைய உயிர்ச் செல்வத்தைத் தேடுபவர் கூரியபார்வையையும், எதிலும் நன்மைகாணும் எண்ணத்தையும், வந்தித்து நன்றி செலுத்தும் உள்ளத்தையும் உண்டாக்கிக்கொண்டு, அவ்வள்ளத்தைச் சீர்படுத்தி, அறிவால் நிரப்பி, உலகம் முழுவதையும் எளிதில் படிக்கக் கூடிய ஒரு திறந்த கவடியாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்; சென்ற காலத்தின் பழுதிலாத் திறமையையும் அதில் வாழ்ந்த பெரியார்களினருமையையும் தமதாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்; சுற்றியுள்ளவர்களுடன் முழுமனதோடும், அன்போடும், அருளோடும், பொறுமையோடும் பழகி அவர்களை உடன் பிறந்தவர்களாகவும், அவரது நன்மை தீமைகளைத் தம் முடையதாகவும் கொள்ளவேண்டும்; தந்நலம் பாராட்டாது உள்ளத்தைக் கவர்கின்ற ஒவ்வொரு நல்ல கிளர்ச்சியிலும் ஈடுபட்டு உழைத்தல்வேண்டும்; இன்னும் யாவற்றினும் மேலாகத் தம துயிரைக் கடவுளிடத்து ஒப்புவித்து அவரால் அடையக் கூடிய இன்பம், நன்மை, நலங்களைக் கூடியவரையில் இடைவிடாது துய்த்தல்வேண்டும்.

இத்தகை நலங்களை நயவாத நாகர், உலக முழுவதையும் ஒளியாலும், இளஞ்சூட்டாலும், உயிராலும் நிறப்பும் பரிதியின் ஒப்பற்ற உயர்வை நோக்காது அதிலுள்ள கறம்புள்ளிகளைக் கண்டுகவலுவர்; முல்லையாயிராத மல்லிகையையும், மல்லிகையாயிராத முல்லையையும், காராயிராத இளவேனிலையும், இளவேனிலாயிராத காரையும், உடுக்களின் ஒளியால் மிளிரும் இரவு நண்பகற் கோகாடுதென்றுக் கண்டு உவர்ப்பர். ஆதலின் உள்ளமே உயர்த்தும், உள்ளமே தாழ்த்தும்; உள்ளமே செல்வந்தர்த்திடும், உள்ளமே வறுமையை வருவிக்கும்; உள்ளமே இவ்வுலகத்தன்றி எவ்வகையுலகத்துச் செல்வினும் நமக்கு அன்னாத்தல் செய்யா அளறையும், வானோர்க்கும் ஏனோர்க்கும்

உயர்ந்த உலகத்தையும் உறுவிற்கும். எனவே இவ்வுள்ளத்தை யாம் அறப்பெறுகிற பேமேல் அன்றே பெற்றேம் மற்றீண்டு துறக்கம் திறப்பதோர் தாழ்!

இஃது 19:13-வரு சூலை-மீ'த்திய மாடர்ன்ரெவ்யூ பத்திரிக் கைக்கு ஜெ. டி. சண்டர்லாண்டு அவர்கள் எழுதியுள்ள தலைக் கட்டுரையின் உதவியால் அமைக்கப் பெற்றது.

“உள்ளமுடைமை யுடைமை பொருளுடைமை நில்லாது நீக்கிவிடும்.”

“செல்வ நெடுமாடம் சென்று சேனோங்கி
செல்வ மதிநேநாய செல்வ முயர்கின்ற
செல்வர் வாழ்துலைச் சிற்றம் பலமேய
செல்லவ் சுழலேத்துஞ் செல்வஞ் செல்வமே.”

கலித்தொகையும் நச்சினூர்க்கினியரும்

ஆசிரியர், அ. வரதநஞ்சையிள்ளையவர்கள்,
தோரமங்கலம், சலகண்டபுரம்.

(முற்றொடர்ச்சி துணர் 5 பக்கம் 241.)

பண்டைக்காலத்து நல்லிசைப் புலவர்கள், அகப்பொருட் டிறைச் செய்யுட்களில் உள்ளுறை யுவமங்கொண்டு குறிப்பால் துணித் துணருமாறு கூறியுள்ள அரும்பொருட்கள் யாவரும் அறிந்தின்புறற் பாலனவாம். தமிழின் பழைமைக்குச் சான் றாய் நிற்குந் தொல்காப்பியத்தில் இவ்வுள்ளுறை யுவம இலக் கணம் விளக்கக் கூறப்பட்டுளது. பிற்கால இலக்கணங்களில்

அங்கனம் விநந்தோதக் கண்டிலம். ஆதலின், உள்ளுறையுவமம் அமைய அகப்பொருளைக் கிளந்தோதும் வழக்கம் இக் காலத்தருகிவிட்டது. இதனால், இக்காலத்துப் புலவரென்பார் பலர்க்கு உள்ளுறையுவம மின்னதென்பதே தெரியாதாயிற்று.

கலித்தொகையுள், உள்ளுறையுவமப்பொருள் பொதிந்த செய்யுட்கள் பலவுள். அவற்றிற்கு ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் விரித்த உரை நயங்களை சண்டுக் காட்டுவாம். அங்கனங்காட்டு முன், இதனைக் கற்கும் நண்பர்கட்கு உள்ளுறையுவமம் என்பது யாது? என வினக்கிவிடின் பின் அகப்பொருட்களை அறிதல் எளிதாம். ஆகலின் அதனைக் கூறுவாம்.

ஊனை, பயன், மெய், உரு என்னும் நால்வகைத்தாய்ப் பொருளை வெளிப்படக் காட்டும் உவமத்தின் வேறாக, ஒரு பொருளை உள்ளுறுத்து மறைத்துக் குறிப்பாற் பெறவைப்பது உள்ளுறை யுவமமெனப்படும். இதனை உவமப்போலி எனவும் வழங்குப. இஃது, அகனைந்தனைப் பாலவாகிய முதற்பொருள் கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்னும் மூன்றனுட் கருப்பொருட்குரிய தெய்வம், உணர், விலக்கு, மரம், புள், பறை, செய்தி, யாழ் முதலியவற்றில் தெய்வம் ஒன்றும் ஒழிக்கொழிந்த வற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்டு, ஊனை, பயன், மெய், உரு, பிறப்பு என்னும் ஐவகைப் பொருட்களையும் சார்த்து, இன்ப துன்பக் கூறுகளுள் ஒன்றனைப் பயனாகக் கொண்டுவரும். உள்ளுறை யுவமக் கூறுகின்றோன், தன் கருத்தைப் பிறர் அறிந்து கொள்ளுமாறு ஏற்ற சொற்களால் திறம்படக் குறித்தல்வேண்டும் என்றும், பொருளுணர்வோர்களும் அதனைக் கூர்ந்தறிதல்வேண்டும் என்றும் அல்லாவழி அஃது பயனின்றாய் ஒழியும் என்றும் குறிப்பாராகி, ஆசிரியர் தொல்காப்பியரை* “உள்ளுறுத் திதனோடொத்துப் பொருண் முடிசென—உள்ளுறுத்துறுவதை யுள்ளுறையுவமம்,”

* தொல். பொரு. அகத். சஅ-கு.

* “பிற்தொடுபடாது பிறப்பொடு நோக்கி
முன்னையபிற கூறுங் காலைத்
துணிவொடுவருஉந் துணிவினோர் கொளினே”

என்றோதினார். “துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே” என்னும் பகுதிக்கு “அல்து எல்லோர்க்கும் புலனன்று. நல்லுணர்வுடையோர்க்கே புலனென்பதூஉம், அவர் கொள்ளச் செய்ய வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறு.” என உரைகூறிய தூஉம் நோக்குக.

இனி, உள்ளுறையுமவம் கூறற் குரியோராவார், நற்றாயும், ஆயத்தோரும், தந்தையும், தன்னையருமென்றிவர்களல்லாத, கிழத்தி, கிழவன், தோழி, செவ்வி, பாங்கன், பாணன் என்றிவர்களே. இவர் தம்முள்ளும், கிழத்தி, மருதம் செய்தல் என்னும் இருதினைக் கண்ணும் ஒரோவழிக் குறிஞ்சித் திணையினும் தன்னிலத்துத் தானறிந்த கருப்பொருட்களோடு சார்த்தும், தோழியும் செவ்வியும், அந்நிலத்துக் கருப்பொருட்கள் அனைத்தையும் குறித்தும், கிழவோன் முதலானோரெல்லாரும் எல்லாத்தினைக் கண்ணும் கருப்பொருட்களைச் சுட்டியும் உள்ளுறை உவமம் கூறற்பாலர். இவையே உள்ளுறையுமவத்தின் இலக்கணங்களாம். பின் வருவனவற்றில் உள்ளுறையுமப் பொருட்களை இவ்விலக்கணத்தோடு பொருத்தி ஆராய்ந்து கொள்க.

குறிஞ்சிக்கலியுள், இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனை பெதிர்ப்பட்டுத் தலைவியின் நிலைமை கூறி வரைவு கடாவுகின்ற தோழியின் கூற்றாக, வருவது:—

“இமையவில் வாங்கிய வீர்ஞ்சடை யந்தண
னுமையமர்ந் துயர்மலை யிருந்தன னாக
வையிரு தலையி னரக்கர் கோமான்
ரொடிப்பொலி நடக்கையிற் கிழ்புகுத் தம்மலை
யெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல

வுறுபுலி யுருவேப்பப் பூத்தவேங் கையைக்
கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை
நீடிரு விடாகஞ் சிலம்பக் கூய்த்தன்

கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்.....”

(இதன் திரண்டபொருள்) “சிவபெருமான் உமையோடமர்ந்த
கைலை மலையை எடுத்தற்கு இராவணன் அம்மலைக் கீழ்த்தன்
கைகளைப் புகுத்திப் பின் எடுத்தலாற்றாது வருந்தியதுபோல,
ஒரு களிற்றியானை, புலியின் வடிவம்போலப் பூத்த வேங்கை
மாத்தைப் புலியெனக் கருதிச் சினந்து அதனைத் தன்கொம்பாற்
குத்தி, மரத்தினுட் புதைந்த அக்கொம்பைப் பிடுங்க முடியாது
அலறிக் கூவி வருந்துகின்ற மலைநாட்டையுடைய தலைவனே
கேட்பாயாக.” என்பது.

இதனுட் பொதிந்த உள்ளுறையுவமத்தை விளக்க வந்த
நச்சினூக்கினியராம் நாவலர் கோமான், இதனை நான்குவகை
யாகப் பிரித்துக்கொண்டு பொருள் கூறுகின்றார். அஃது வரு
மாறு:—

(க) வேங்கைமரம், புலியுருவம் போன்ற பூக்களையுடைய
தாகக் கொடுமை தோற்றினும் உண்மையில் அஃது காட்சிக்
கின்பம் பயப்பதே யாம்—இஃது, “களிற்பெறும் இன்பத்தை
நீக்குவதனைக் கொடியதாகத் தோன்றினும், கருதிப் பார்க்கு
மிடத்துக் கற்பின் கண் இல்லறப்பயன் பொருந்தப் பேரின்
பத்தைத் தருவதாக முடியும், இவ்வரைவு கடாய் கூற்று.”
என்றுணர்ந்திற்று.

(உ) தனக்கு மாறுபாடில்லாத வேங்கை மாத்தை நன்
குணராமையால் அதன் பூ நிறத்தாற் புலியென மருண்டு யானை
பொருத்தது. இஃது “வரைவு கடாதலை நன்றென்று கொள்ளாது
மாறுபாடாகக் கொண்டு மறுத்தொழுகும் தலைவன் செய்கை
யைச் சுட்டுகின்றது.

(ஈ) அய்யானை, மரத்திடைப் புதைந்த கோடுகளைப்
பிடுங்கலாற்றாது அலறியது. இஃது “களவிற்ப நுகர்ச்சிக்கு
இடையிடுற்றதெனத் தலைவன் வருந்திக் கூறியதை”க் குறிக்கி
ன்றது.

(ச) அக்களிறு வருந்தியும் தன் கொம்பைப் பிடுங்க முடியாமல் நிற்பது. இஃது “வரைவுகடாதலைப் பகையென மயங்கியுணர்ந்த மனத்தை, அக்கூற்றுப் பின்னர் நன்மை பயக்குமெனவுணருமாறு திருப்பமாட்டாது கவலையுறும் தலைவன் தன்மையை அறிவிக்கின்றது.” இங்ஙனம் மிக அழகாகவும் பொருத்தமாகவும் உரைத்தற்கு அவரே தக்கார். இவ்வுரை பொறுக்கால் இதனுள் அமைந்து கிடக்கும் உள்ளுறையைக் காண்டல் எளிய தன்றாமன்றே. மற்றும், வள்ளைப்பாட்டுப் பாடித் தலைவனது பெருமையைப் பாராட்டுதற்குத் தேரூழியை அழைக்கும் பொருளில் வரும், பகுதியாகிய—

“இடியுமிழ் பிரங்கிய விரவுப்பெய னடுகாட்
கொடிவிடு பிருளிய மின்னுச்செய் விளக்கத்துப்
பிடியொடு மேயுஞ் செப்புன் யானை
யடியொதுங் கிபக்கங் கேட்ட கானவ
னெடுவரை யாசினிப் பணவை யேறிக்
கடுவிசைக் கவணையிற் கல்கை விடுதவி
னிறுவரை வேங்கையி னென்றீ சிதறி
யாசினி மென்பழ மழிந்தவை யுதிராத்
தேன்செ யிராஅ றுளைபடப் போகி
நறுவடி மாவின் பைந்துண ருழக்கிக்
குலையுடை வாழைக் கொழுமடல் கிழியாப்
பலவின் பழத்திற் றங்கு மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம் வாவாழி தோழிநற் றோழிபா டெந்து”

(இ-ள்) நற்றோழி! இடித்து மின்னி மழை பெய்தலால் இருண்ட நள்ளிரவிலே ஒழுங்குபட மின்னும் மின்னலின் வெளிச்சத்தால் தன் பிடியுடனே வந்து புன்செய்ப் பயிர்களிலே மேயும் யானையின் அடியோசை கேட்ட வேடன், உபர்ந்த மலையில் ஆசினிப் பலாமரத்தின்மேல் இட்ட பாணிலே ஏறிக்கடிய விசையிணையுடைய கவணில் கல்லை வைத்தெறிகையினாலே, அக்கல், வேங்கையின் பூக்களைச்சிதறி, ஆசினிப்பலாவின் மெத்தென்ற நெகிழ்ந்த பழக்களை யுதிர்த்துத் தேனினம் வைத்த இரால் துளைபட உருவிச் சென்று, மாமரத்தின் பசிய கொத்துக்களை

உழக்கிக் குழையுடைத்தாகிய வாழையின் கொழுமடலைக் கிழித்துப் பலாவின் பழத்தைத் துளைத்துக் கொண்டு அதனுள்ளே தங்கும், சிறிய மலைகள் சூழ்ந்த பெரிய மலையிணையுடைய தலைவனைப் பாடுவோமாக வருக. (என்பதாம்.)

இச்செய்யுளில் சில இயற்கை வருணனைகள் காணப்படுவதாக, நாம் கருதலாமேயன்றி 'இதற்குள் ஓர் விழுமிய உள் ஞாநை கிடப்பதை அறிவோம். நச்சினுர்க்கினியர் இவ்வட்கிடையை நம்முட்கிடையாக்கும் திறனை அறிமின்! என்னே அவர் தம் துணுகிய அழிவின் திட்பம்! அவர், இதை எழு கூறாகப்பகுத்து உள்ளுறை உவமங் காட்டுகின்றார்.

(க) “யானை மழைக்காலிருளில் மறைந்து வந்து தான் காக்கும் புன்செய்ப் பயிர்களை மேயுஞ் செய்கையை அதன் அடியோசையா லுணர்ந்த கானவன், உபர்ந்த பாண்டீதிருந்து கடுவிரைச் கவண் கல்லெறிந்து யானையை ஒட்டிப் பரிசை விழிப்புடன் காத்தான்” என்னுமிது,

“நன்னீரவில் மின்னல் வெளிச்சத்தால் வழிகண்டு வந்து, ஊவாகத் தலைவியோடு புணர்ந்த தலைவன் செய்கை, அவர் கூறக்கேட்ட செவிலி. தன் மணியிடத்தே வெளியாக இருந்து கடுஞ் சொற்சொல்லித் தலைவியை இற்செறித் தலைக்காட்டிற்று.”

(உ) “கானவன் எறிந்த கல், செவ்விய பூக்களைச் சிதறிப் போலிவழித்தமை” — “செவிலியின் செய்கை, தலைவன் துகரும் இன்பத்தின்கண் மலவெழுச்சியைக் கெடுத்ததனை புணர்ந்திற்று.”

(ஈ) “அக்கல், ஆசினி (பலாப்) பழத்தைப் பயன்படாமல் உதிர்த்தழித்தது” — “தலைவன் தலைவியால் துகரும் இன்பத்திற்கு இடையூறு செய்து கெடுத்ததைச் சுட்டிற்று.”

(ஈ) “அஃது, இரான்றேனைப் பாழ்பட வகுத்தது” — “தலைவியின் நலம் தலைவற்குப் பயன்படாமற் கெடுத்ததைக் குறித்தது.”

(ந) “அது, மாமரத்தின் குலையைச் சிதறுவித்தது” —
“ஆயவெள்ளம், தலைவிபுடன்கடி விளையாடாமல் நீக்குமாறு
செய்ததை அறிவித்தது.”

(ஈ) “அது, வாழைமடலைக் கிழித்தது” — “தலைவிபா
லுறையுந் தோழியை வருத்தினமை தோன்றிற்று.”

(எ) “அதுவே, பலவின் பழத்துட் டுளைத்துப் போய்
தக்கியது” —

“செவிலிகூறிய கடுஞ்சொற்கள் தலைவியின் நெஞ்சத்துடுருவிப்
பாய்த்து உறுத்துதலாகத் தக்கியதை விளக்கிற்று”

என்று இவ்வாறு நாம் வியக்கத் தக்கதோர் பொன்னுரையைப்
பொறித்திடுகின்றார். ஆ! நம் தமிழன்ணையின் பல்பெரு மாண்
பெலாம் இவ்வாறெடுத்துப் பகரும் உரையாசிரியர்கள் பலர் இக்
காலத்திலரே. என நாம் வருந்த நேர்கின்றது. தமிழ்மொழி
யின் அளப்பருஞ் சுவைகளைக் காட்டி விருந்திடுவோரின்மை
யானே, தமிழ் மக்கள் தம் மொழியின் பெருமைபறியாது புறக்
கணிப்பாராயினர் என்றால், தவறுபாடு யார் கண்ணது?

(தொடரும்.)

தமிழ்ப்பொழில்.

பெ. இராமாநுஜம், சேவந்தாம்பட்டி, முசிரி.

(முற்றொடர்ச்சி தணர் க. மலர் க. பக்கம் 114.)

பொறுமையின் பெருமை.

மரம் 1. கொடி 1.

வடக்கே வேங்கடமும், தெற்கே குமரியும், கிழக்கும்
மேற்கும் கடலும் எல்லையாகவுடைய தமிழ்நாடு சேர சோழ
பாண்டியர்களால் பாதுகாக்கப் பட்டு வந்தது. இம்மூவேந்தரின்
ஆணைக்கு உட்பட்டு வேறு சில சிற்றரசர்களும் தமிழகத்தே

வாழ்ந்து வந்தனர். அம்முடிவேந்தரின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட நாடுகள் முறையே சேரநாடு சோழநாடு பாண்டிய நாடு என அழைக்கப்படுகின்றன. சோழ மன்னர்கள் உறையூரையும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் தலைமை நகரங்களாகக்கொண்டு தமது நாட்டினைப் பாதுகாத்து வந்தனர். மாவளத்தான் என்பவன் ஒரு சோழ அரசன். தன்னுயிரைப்போல மன்னுயிரை கினைப்பவன். தனத்திலும் சூனத்திலும் சிறந்தவன். அதனாலேயே இச்சோழ அரசன் மா, வளத்தான் என்று அழைக்கப்பட்டான். உறையூரைத் தலைமையிடமாகப் பெற்று சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்டு வந்தான். இவனொடு சிறந்தவர் இருவர். அவ்விருவரினும் இவனே இளையவன். இவனுடைய பெயரை இவன் முன்னோனின் பெயரொடு சார்த்தி “சோழன் நலங்களினியின் தம்பி மாவளத்தான்” என்றே பெரும்பாலும் அழைக்கப்படுகின்றான். புலவர்களிடத்துப் பேரன்பு உடையவன். புலவர்களும் இவனைப்பிரியாது வாழ்ந்து வந்தனர். ஒரு நாள் பொழுது போக்காக மாவளத்தானும் தாமப்பல்கண்ணனார் என்னும் புலவரும் சொக்கட்டான் ஆடினர். விளைபாட்டுக்களில் எல்லாம் சொக்கட்டான் ஆட்டந்தான் சிறிது உயர்ந்தது. இவ் ஆட்டம் ஆடுவதற்குச் சிறிது புத்திக் கூர்மைவேண்டும்; அவ்விருவரும் வெற்றி கோல்வியின்றி கெடு நேரம்வரை யாடினர். அதனால் அரசனுக்கு ஆட்டத்தில் சலிப்புத் தோன்றியது. அதனைக் குறிப்பாலறிந்த புலவர் ஓர் சூழ்ச்சி செய்யத் தொடங்கினர். சூதாடு காயொன்றைத் தனது கையால் மறைத்து ஆடித் தானே வென்று விட்டதுபோல் அரசனை நம்புமாறு செய்ய முயன்றார். ஆனால் அரசன் ஏமாறவில்லை. புலவரின் சூதையறிந்து, சினங்கொண்டு சூதாடு காயொன்றையெடுத்துப் புலவரின் மீது எறிந்தான். அது புலவர் நெற்றி மீது பட்டு புண் உண்டாக்கிவிட்டது. அதனால் மனம் நொந்த புலவர் “ஐய, நம் குல முன்னோரல்லாம் புலவர் மனம் நோவு மாறு செய்தனரில்லை, ஓர் புறவிற்காகத் தனது உயிரையும் கொடுத்தான் ஒரு சோழன். நீயோ அவர்களுக்கு மாறாக நடந்திருக்கின்றாய்; நீ இதுபொழுது சோழ மன்னனாக வழங்கப்

படினும் இச்செயலால் உன்னுடைய பிறப்பு ஐயத்திற்கு இடமாகவுள்ளது” என்று கூறினர். அரசன் புலவர்மீது காயெறித்தது தவறையெனினும், அவனினும் பெருந்தவறு புரிந்து விட்டார் புலவர். வட்டாடு காபால் உண்டான புண் சிறிது நேரத்தில் ஆறிவிடும்; மற்றிப்புலவர் எறிந்த பழிச்சொல்லோ என்றும் ஆறுவதற்கில்லை. திருவள்ளுவதேவர் தீயினால் சுட்ட புண் ஆறும், நானினால் சுட்டதோ என்றும் வடுவாய் நின்று ஆறாது, என மொழிகின்றார். “பொழுது போக்காக ஆடும் விளையாட்டில் எவ்வாறு ஆடினால் தானென்ன; அது பொருட்டு அரசன் வெகுண்டு காயெறித்தல் முறையன்று” என நாம் கொள்வோமாயின், ஆன்றமைந்த கேள்விச் சான்றோராகிய புலவர் செய்தது பெருந்தவறல்லவா? இத்தகைய பெருந்தவறு புலவர் செய்தும் அரசன் யாது செய்தான்? உண்மையில் தவறு தானே செய்து விட்டவன்போல மிக நாணி தின்றான். அரசன் செயலைக்கண்ட புலவர் பரவசமடைந்து, அரசனை வாழ்த்துவது போலத் தனது பிழையை மன்னிக்குமாறு மனங் கரைந்து வேண்டுகிறார்.

“வளைந்த சிறகினையும் கூரிய ககத்தினையும் உடைய பருந்திற்கு அஞ்சித் தன்னைவந்தடைந்த ஓர்புறவின் பொருட்டுத் தராசில் ஏறித் தன்னையே அளித்த சகையிற் சிறந்தோன் மரபில் தோன்றியோய்! வரையாது கொடுக்கும் பெரும்! ‘நின் முன்னோரனைவரும் புலவர் மனம் வருந்துமாறு செய்யார்; நீயோ அவர் களுடைய தன்மைக்கு மாறுபட்ட செயல் செய்திருக்கின்றாய்; ஆதலின் உனது பிறவியில் ஐயம் உடையேன்’ என்ற பெரும் பழிச்சொல்லை நின்மனம் நோவுமாறு அடியேன் கூறியும், ஐய, நீயே பிழை புரிந்தாய்போல் மிக நாணி தின்றனையே! எவர் எத்தகைய தவறு செய்யினும் அதனைப் பொறுத்தருளுங்குணம் இக்குலத்திற் பிறந்தோர்க்கு இயல்பாகவே உண்டு என்பதை இச்செயலால் காட்டிவிட்டாய்; உண்மையில் தவறு செய்தவன் யானே; பெரும்! பெருக்கெடுத்தோடும் காவிரியாற்றின் எக்கரிட்ட மணலினும் பலவாக நின் வாழ்நாள் சிறப்பதாக” என்று வாழ்த்தினர். பின்பு இருவரும் அன்புமிக்கு வாழ்த்தனர்.

தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பாக அமைந்துள்ள பல சைவ நூற் கருத்துக்கள்.

வை. சந்திரேச வாண்டையாரவர்கள்,
சூசிரியர், திருவையாறு.

மிகப் பழைய காலத்தில் நம் தமிழகத்தின் தென் பகுதியைக் கடல் கொண்ட ஞான்று அழிந்தொழிந்த தமிழ் நூற்கள் எத்துணையோ பலவாம். அவையொழிய எஞ்சியுள்ள தமிழ் நூற்களில் மிகப் பழமையானது “தொல்காப்பியம்” என்ற முழுமுதல் இலக்கண நூலேயாகும். இந்நூல் சிவனருளால் செந்தமிழுணர்ந்த தென்போதிய முனிவரின் சீர்சால் மாணவராகிய தொல்காப்பியனூடால் இயற்றப்பெற்றது. சிலந்தருகிருவிற் பாண்டியன் அவைக்களத்தில் அரசுக்கேற்றப்பெற்றது. இவ்வரும்பெரும் இலக்கண நூலுள் பல சைவ நூற் கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளவை அறிஞர்க்குப் புலனாகும். அவைகளை சுண்டு குறிக்கின்றேன்.

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்” என்ற தொடர் சிவபிரானையே குறிக்கும், பிறகடவுளரைக் குறிக்காது. இங்குக் குறித்த வினையின் நீங்குதல் என்பது சிவபெருமானுக்குரிய எண்குணங்களில் ஒன்றாகிய இயல்பாகவே பாசங்களினிங்கு தலைக் குறிப்பதாகும்.

‘வினை.....முனைவன்’ என்னும் இத்தொடரால் வினை பென்பது ஒன்று உண்டு எனவும், வினையின் நீங்காத ஆன்மா உண்டெனவும், முனைவனோடும் கூட்டிப் பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளும், உண்மை குறிக்கப்படுவதால் இத்தொடர் சைவத்தையே குறிப்பதாகும். எனையோர் சக்துப்பொருள் அசக்துப்பொருள் என இருபொருள் கூற சைவர் முப்பொருள் கூறுவர்.

“ விளங்கிய அறிவின் முனைவன் ” எனவே அறிவு விளங்கிய (இயற்கையுணர்வினனாகிய) சத்துப்பொருளும், அறிவு விளங்காத அசத்துப் பொருளும், அறிவு விளங்கியும் விளங்காதும் உள்ள சகசத்துப் பொருளும், பெறப்படுதலின் இத்தொடரும் சைவத்தையே குறிப்பதாகும்.

இன்னும் “ வினை ” எனவே செய்வினையும் (கருமங்கள்) அவ்வினை செய்யும் ஆன்மாவும் அவ்வினையின் பயன்களாகிய இன்ப துன்பங்களும் அவற்றை ஆன்மாக்களுக்குச் சேர்விக்கும் கருத்தனாகிய முழுமுதற் கடவுளும் உண்மை பெறப்படுதலால் இது சைவத்தையே குறிப்பதாகும்.

‘செய்வினையும் செய்வானும் சேர்பயனும் சேர்ப்பானும் மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்தபொருளுணைக்கொள்ளே இவ்வாய்மை சைவநெறி யல்லவற்றிற் கில்லையென உய்வகையால் பொருள் சிவனென்றருளாலே உணர்க்கத்திற்தால்’ என்னும் சேக்கிழார் திருவாக்கும் (பெரிய. சாக். 5) இதனை வலியுறுத்தும்.

இவற்றால் ‘வினையின்.....முனைவன்’ என்றதொடர் சைவத்தையே குறிப்பதென்றும் பிற சமயங்களைக் குறியாதென்றும் புலனாகின்றது.

(தொடரும்.)

புத்தக மதிப்புரை.

முதற் குலோத்துங்க சோழன் :— இது கும்பகோணம் வாணாதுறை உயர்தரக் கல்லூரித் தமிழ்ப்பண்டிதர், திருவாளர். T. V. சதாசிவப்பண்டாரத்தார் அவர்கள் இயற்றிய ஆராய்ச்சி நூல். இந்நூலாசிரியர் தமிழ்ப் புலமையும், சரிதநூற்புலமையும் ஒருங்கே உடையவர்; கல்வெட்டு ஆராய்ச்சியில்மிகவும் வல்லவர்; முதற் குலோத்துங்க சோழனது பிறப்பு, அரசியல், போர்ச் செயல் பற்றிய செய்திகளையும், அக்காலத்துச் சமயநிலை, அரச முறை முதலியவற்றையும் தக்க ஆதரவுகளுடன் விளக்கமாகவும் சிறந்த நடையிலும் எழுதியிருக்கின்றார். மூன்று ஆண்டுகளில் இரண்டாவதுபதிப்பு வெளிவந்ததும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினர் 1935-ம் ஆண்டின் நடுத்தரத் தேர்வுக்குப் (Intermediate Examination) பாடமாக நியமித்ததும் இந்நூலின் சிறப்பிற்குத் தக்க சான்றுகளாம்.

வில்லிப்புத்தூர் சரிதம் :—இந்நூலாசிரியராகிய திருவாளர் சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார் அவர்கள் புலவர் வரலாறுகள் எழுதுவதில் கை வந்தவர்கள். வில்லிப்புத்தூரின் வரலாறு பற்றி பலர் எழுதியிருந்தாலும் அவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து உண்மை முடிபுகளை ஒரு சேரத்தொகுத்து எளிய நடையில் எழுதி வெளியிட்டது போற்றத் தக்க செயலாகும். கலாசாலைத் தலைவர்கள் ஆதரவு புரிந்து பண்டிதர் அவர்களை இத்தொண்டில் ஊக்குவார்களாக.

பாவலர் விருந்து :—சென்னைக் கிறித்தவக் கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த திருவாளர், வி. கோ. சூரிய நாராயண சாத்திரியார் அவர்கள் B. A., இயற்றிய நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பண்டிதர் திருவாளர், ந. பலராமணியர் அவர்கள் எழுதிய குறிப்புரைபுரையும் முதற்பதிப்பிற் காணாத சிலபகுதிகளையும்சேர்த்து வெளியிடப்பெற்றது. வடமொழி, அங்கில நூல்களில் தான் கண்ட செம்பொருள்களைத் தமிழரும் உணர்ந்து பயன் துய்க்க வேண்டுமெனும் கருத்துடன் இந்நூலைத் தமிழுலகிற்கு நல்கிய நூலாசிரியர் அவர்கட்கும், குறிப்புரை உதவிய தமிழ்ப் பண்டிதர் அவர்கட்கும் எமது நன்றி உரியதாகும்.

தமிழ்ச்செய்திகள்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் :— திருவாளர். S. சோம் சுந்தர பாரதியார் அவர்கள் M.A. B.L., இக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் (Professor) பதவியை ஏற்றது சாலவும் போற்றத்தக்க செய்தி. இவர்கள் வழக்கறிஞராக இருந்து திரண்ட செல்வத்தைத் தொகுத்தவர்கள். தமிழ்ப் பேராசிரியராய்ப் பெறக்கூடிய ஊதியத்தினும் மிகுந்தவருவாயை வழக்கறிஞராகப் பெற்றுவருபவர். தமிழ்க் கல்லியில் அவர்கட்கு இயல்பிலேயுள்ள ஊக்கத்தினாலும், தமிழ்ப்பணி ஆற்றவேண்டுமெனும் ஆர்வத்தினாலும் இப்பதவியை ஏற்றனர் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. தமிழ்க்கலை வளர்ப்பதில் கருத்துடைய கழகத்தினர் இவர்கள் விரும்பும் சாதனைகளை வரையாது கொடுத்து தமிழுலகின் நன்றியைப் பெறுவார்களாக.

திருவாளர். ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் இக்கழகத்தின் தமிழாசிரியராக நியமிக்கப்பெற்றதும் பாராட்டத்தக்க நற்செய்தியாகும். திரிசிரபுரம் பிஷப் சுபர் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்து பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ்ப்பணி ஆற்றிப் பெரும் புகழ்படைத்தவர். இவர்களது சிறந்த தமிழ்ப்புலமையையும், தொண்டின் திறனையும் தெரிந்து கழகத்தினர் ஆசிரியராக அமர்த்திக்கொண்டது பற்றி தமிழுலகம் மகிழ் சிறக்கிறது.

சேன்னைப் பல்கலைக்கழகம் :— ஆகஸ்ட் 29-உ கூடிய கலைக் குழுவின் (Academic Council) கூட்டத்தில் தாய்மொழி வளர்ச்சியின் பொருட்டுக் கருதிய செய்திகள் யாம் குறிக்கத்தகுந்தன.

1. 1937 ஆண்டிலிருந்து நடைபெறும் தேர்வுகளில், கலை நற்பாடங்களில் (Non-language Subject) தமிழ், கெலங்கு மலையாளம், கன்னடம், உருது ஆகிய தத்தம் தாய்மொழியில் மாணவர்கள் விடை யிறக்கலாமெனவும், இவற்றைத் தாய்

மொழியாகக் கெரள்ளாத மாணவர் ஆங்கிலத்தில் விடை பகரலாமெனவும் திரு. சத்தியமூர்த்தி ஐயர் அவர்கள் முடிபு செய்ய வேண்டினர். தாய்மொழி ஒழிந்த மற்ற மொழியில் கலை பயிலுதல் இந்திய நாடல்லாத பிறநாடுகளில் காணலாகாத செயல் என்றும் தாய்மொழி வாயிலாய்க் கலை பயிலத் தொடங்கினால் கல்வித்துறைகள் உயிர் பெற்று நலஞ் சிறக்குமெனவும் ஐயரவர்கள் மொழிந்தனர். கல்வித் தலைவரும் வேறு சிலரும் இதனை மறுத்துப் பேசவும், பல்கலைக் கழகத்தின் ஆட்சிக்குழுவினர் (Syndicate) கருத்தறிவதென முடிவு செய்யப் பெற்றது.

2. நடுத்தரத்தேர்வு (Intermediate Examination) B A. Bsc., தேர்வுகள் முதலியவற்றிற்குத் தகுதியாக, புதுவதான கருத்துக்களையும் (Current thought) கலைநூற் பொருள்களையும் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் எழுதித்தரும் புலவார்க்குப் பரிசீலாக ஆண்டுதோறும் வழங்குதற்பொருட்டு மூவாயிரம் வெண்பொற்காசு பல்கலைக் கழகத்தினர் ஒதுக்கி வைக்க வேண்டுமென ஆட்சிக்குழுவினர் அனுப்பிய அறிக்கையானது பல்கலைக் கழகத்தின் மகாசபையினரால் 1932-ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பெற்றது. இம்முடிவை ஆட்சியில் கொண்டதற்பொருட்டு அமைக்கப்பெற்ற விதிகள் திருவாளர். S. குப்புசாமி ராத்திரியார் அவர்களால் கல்விக்குழுவினர் (Academic Council) ஒப்புதலுக்குக் கொண்டு வரப்பெற்று அவர்களால் ஒருமனதுடன் ஏற்கப்பெற்றது.

பல்கலைக் கழகத்தினர் இம்முயற்சியை மேற்கொள்ளுவராயின் நாட்டுமொழி வளர்ச்சியில் கருத்துடையோர் பாராட்டு தற்குரியதாகும். உயர்தரத் தேர்வுகட்கு உரியதான கலை நூல்களை தாய்மொழியில் எழுதுதல் அருமையான கருமம். ஒவ்வொருமொழியிலும் எழுதப்படவேண்டிய நூல்களோ மிகப்பல. செய்யவேண்டிய வேலையின் அருமையையும், அளவையும் உய்த்துநோக்கினால், ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகை மிகமிக அற்பம் எனத் தெரிகிறது. என்றாலும், இக்கருமம் இன்றியமையாததெனக் கருதியதும், அதனைத் தொடங்கத் தலைப்பட்டதும் சிறந்த செயல்களென யாம் மதிக்கின்றோம்.

Tamil Heritage Foundation
தமிழ் மரபு அறக்கட்டளை

Electronic preservation of Tamil heritage materials
e-Book series

an international NGO initiative to digitize old Tamil books
and palm leaf manuscripts

visit <http://www.tamilheritage.org>

தமிழ் ஓலைச்சுவடிகள், நூல் பாதுகாப்பு.

பாதுகாப்பற்ற நிலையில், மறுபதிப்பு காணாத பழைய நூல்கள், ஓலைச்சுவடிகள் போன்ற தமிழ் முதுசொற்களை மின்பதிப்பாக்கி தமிழ் வளத்தை நிரந்தரமாக்கும் ஒரு சர்வதேச தன்னார்வ முயற்சி.

மேலும் அறிய: <http://www.tamilheritage.org>

முதுசொற் முத்திரை
தமிழ்ப்பாதுகாப்பின் அக்கறை